

Sygn. akt III PK 119/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dawid Miąsik

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa J. S.

przeciwko Nadleśnictwu S.

o nagrodę jubileuszową,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 czerwca 2016 r.,

skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 22 maja 2015 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok oraz postanowienie Sądu
Okręgowego w K. z dnia 30 lipca 2015 r. i oddala apelację
pozwanego Nadleśnictwa S. od wyroku Sądu Rejonowego w S. z
dnia 30 grudnia 2014 r., oraz zasądza od tego pozwanego na
rzecz powoda kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem
zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego i kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 grudnia 2014 r., IV P .../14, Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w S. zasądził od pozwanego Nadleśnictwa S. na rzecz powoda J. S. kwotę 13.965 zł brutto z ustawowymi odsetkami od dnia 27 lipca 2014 r. do dnia zapłaty tytułem nagrody jubileuszowej za 35 lat pracy, a ponadto orzekł o kosztach procesu i rygorze natychmiastowej wykonalności.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że powód od 15 czerwca do 25 października 1977 r. pracował w Obiekcie Urzędu Rady Ministrów w [...] na stanowisku inspektora łowieckiego, zaś od 26 października 1977 r. do 16 października 1979 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową. Po zakończeniu tej służby podjął pracę w Okręgowym Zarządzie Lasów Państwowych w K. na stanowisku podleśniczego w Nadleśnictwie D., gdzie pracował do 31 października 1980 r. Od 1 listopada 1980 r. do 30 września 1982 r. powód był zatrudniony w Zarządzie Wojewódzkim Polskiego Związku Łowieckiego w T. jako inspektor. Z kolei, od 15 października 1982 r. do 31 października 1990 r. świadczył pracę w Nadleśnictwie S. na stanowiskach podleśniczego, leśniczego i kierownika hotelu robotniczego. Z dniem 16 listopada 1992 r. powód został zatrudniony w Nadleśnictwie S. na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy.

W myśl postanowień Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla Pracowników Państwowych Gospodarstw Leśnych Lasy Państwowe pracownikom przysługuje nagroda jubileuszowa z tytułu zatrudnienia u pracodawców wchodzących w skład Państwowego Gospodarstwa Leśnego i Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe, przy uwzględnieniu okresów, które z mocy odrębnych przepisów podlegają wliczeniu do okresu, od którego zależą uprawnienia pracownicze. Przy ustalaniu stażu uprawniającego powoda do otrzymania nagrody jubileuszowej za 15 i 20 lat pracy pozwany pracodawca zaliczył powodowi m.in. okresy pracy świadczonej w Obiekcie Urzędu Rady Ministrów w [...] i Polskim Związku Łowieckim w T. oraz czas, w którym powód odbywał służbę wojskową. Natomiast przy ustalaniu uprawnień do nagrody jubileuszowej przysługującej powodowi za 35 lat pracy (w wysokości 13.965 zł) pracodawca nie uwzględnił okresu służby wojskowej. Ponadto Sąd pierwszej instancji ustalił, że prawomocnym wyrokiem sądu pracy (z dnia 3 czerwca 2005 r.) oddalono

powództwo, jakie powód wytoczył pozwanemu Nadleśnictwu o zapłatę nagrody jubileuszowej za 25 lat pracy.

Przy takich ustaleniach faktycznych Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że powództwo wniesione w stosunku do Nadleśnictwa S. jest uzasadnione. Według Sądu, przy ustalaniu uprawnień do nagrody jubileuszowej za 35 lat pracy powodowi należało zaliczyć okres zasadniczej służby wojskowej od 26 października 1977 r. do 16 października 1979 r. Obowiązek zaliczenia tego okresu wynika bowiem z art. 120 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w brzmieniu obowiązującym w czasie odbywania przez powoda tej służby. W myśl tej regulacji pracownikowi, który w ciągu 30 dni od zwolnienia z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej podjął pracę, czas odbywania służby wojskowej wliczał się do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym pracownik podjął pracę, w zakresie wszelkich uprawnień wynikających z Kodeksu pracy oraz przepisów szczególnych. W przypadku powoda takim zakładem pracy był Okręgowy Zarząd Lasów Państwowych w K. stanowiący jednostkę organizacyjną, która - podobnie jak pozwane Nadleśnictwo - wchodziła w skład Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe. Z tego tytułu okres zatrudnienia w Okręgowym Zarządzie Lasów Państwowych (wraz z okresem odbytej przez powoda służby wojskowej) miał znaczenie przy ustalaniu uprawnień pracowniczych wynikających z postanowień Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla Pracowników Państwowych Gospodarstw Leśnych Lasy Państwowe. Sąd Rejonowy zauważył, że szczegółowe zasady zaliczenia zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia określało w tamtym czasie rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz.U. Nr 44, poz. 318 ze zm.), w myśl którego żołnierzowi, który podjął zatrudnienie po odbyciu służby wojskowej, czas odbywania tej służby podlegał zaliczeniu do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym pracownik podjął zatrudnienie w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. Według Sądu Rejonowego, pojęcie „wszelkie uprawnienia wynikające z przepisów szczególnych” należy rozumieć także jako uprawnienie do otrzymywania

nagród jubileuszowych, które przewidują autonomiczne źródła prawa pracy. Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że zmiana stanu prawnego, jaka nastąpiła z dniem 22 stycznia 1992 r. w wyniku nadania art. 120 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. nowego brzmienia, nie miała wpływu na sytuację faktyczną powoda, bowiem w jego przypadku ma znaczenie to, że okres służby wojskowej odbytej w latach 1977-1979, w myśl ówczesnie obowiązujących przepisów ustawowych, podlegał wliczeniu do stażu pracy w zakładzie pracy, w którym pracownik podjął pracę po zakończeniu tej służby, w zakresie wszelkich uprawnień przysługujących pracownikom. Przy takim założeniu Sąd pierwszej instancji doszedł do wniosku, że powód spełnił wszystkie warunki uprawniające go do otrzymania nagrody jubileuszowej z tytułu 35 lat pracy i dlatego uwzględnił powództwo.

Od wyroku Sądu pierwszej instancji - w części uwzględniającej powództwo i rozstrzygającej o kosztach procesu - pozwane Nadleśnictwo wniosło apelację. Wyrokiem z dnia 22 maja 2015 r., IV Pa .../15, Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w ten sposób, że oddalił powództwo i zobowiązał powoda do zwrotu na rzecz pozwanego Nadleśnictwa spełnionego świadczenia w kwocie 5.779,09 zł, a także zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1.350 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za obie instancje, odstępując od obciążania powoda obowiązkiem ponoszenia tych kosztów w pozostałej części.

W związku z zażaleniem strony pozwanej na rozstrzygnięcie o kosztach procesu zawarte w sentencji wyroku Sądu Okręgowego, Sąd drugiej instancji postanowieniem z dnia 30 lipca 2015 r. częściowo zmienił orzeczenie o kosztach procesu w ten sposób, że zasądził od powoda na rzecz pozwanego Nadleśnictwa kwotę 2.730 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania za obie instancje, a w pozostałym zakresie oddalił zażalenie i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 480 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd odwoławczy podtrzymał ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i uznał je za własne, natomiast nie zgodził się z oceną prawną, jaką przeprowadził w tej sprawie Sąd Rejonowy. Według Sądu Okręgowego, czas odbywania zasadniczej służby wojskowej przez powoda, który przypadał w okresie od 26 października 1977 r. do 16 października 1979 r. nie podlega zaliczeniu do stażu uprawniającego

do otrzymania nagrody jubileuszowej z tytułu przepracowania 35 lat pracy w Lasach Państwowych. Według Sądu Okręgowego, powód po odbyciu służby wojskowej co prawda podjął zatrudnienie w terminie 30 dni od jej zakończenia, ale u pracodawcy innego niż ten, u którego pracował przed wcieleniem do wojska. Tak więc należało przyjąć, że w ustalonych okolicznościach sprawy, Sąd pierwszej instancji błędnie zastosował art. 120 ustawy o powszechnym obowiązku obrony RP w brzmieniu obowiązującym w czasie odbywania przez powoda zasadniczej służby wojskowej i na tej podstawie nieprawidłowo uznał, że powodowi należy się nagroda jubileuszowa za 35 lat pracy. Zdaniem Sądu Okręgowego, postanowienia układu zbiorowego pracy gwarantujące uprawnienie do otrzymania nagrody jubileuszowej weszły w życie 1 czerwca 1998 r. i mogły mieć w przypadku powoda zastosowanie dopiero od daty, w której powód podjął zatrudnienie w pozwanym Nadleśnictwie (w Lasach Państwowych). Według Sądu odwoławczego, na podstawie art. 120 ust. 2 ustawy o powszechnym obowiązku obrony RP okres służby wojskowej podlega zaliczeniu do okresu zatrudnienia pracowniczego, o ile zgodnie z wewnętrznymi regulacjami płacowymi obowiązującymi w danym zakładzie pracy, staż pracowniczy, zaliczany do nabycia uprawnienia do nagrody jubileuszowej, obejmuje również poprzednie okresy zatrudnienia u innych pracodawców. Przy ustalaniu stażu, który uprawnia do spornej nagrody mogą być uwzględnione jedynie okresy zatrudnienia w jednostkach organizacyjnych Lasów Państwowych, natomiast takiemu zaliczeniu nie podlegają okresy przepracowane u innych pracodawców. Ponadto, skoro żadne z postanowień układowych nie przewiduje wprost, że okres zasadniczej służby wojskowej należy wliczyć pracownikowi do stażu, który uprawniałby go do nabycia nagrody jubileuszowej, to okres odbywania takiej służby podlega zaliczeniu tylko w przypadku tych uprawnień, które mają charakter powszechny i obejmują wszystkich pracowników. Tymczasem nagroda jubileuszowa, której powód domaga się, nie ma takiej cechy i dlatego roszczenie pozwu nie mogło być uwzględnione.

Od wyroku Sądu Okręgowego powód wniósł skargę kasacyjną, w której zarzucił naruszenie: 1) art. 120 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej oraz § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 września 1979 r. w sprawie szczególnych

uprawnień żołnierzy i osób spełniających zastępczo obowiązek służby wojskowej oraz członków ich rodzin „w następstwie przyjęcia, że kluczową dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy była analiza art. 120 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (...) w brzmieniu obowiązującym obecnie” oraz 2) art. 120 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. „przez jego niewłaściwą wykładnię w konsekwencji doprowadzającą do błędnego przyjęcia, że czas służby wojskowej pracownika, który w ciągu 30 dni od zwolnienia ze służby podjął pracę u innego pracodawcy niż ten, u którego był zatrudniony w dniu powołania do służby, wlicza się do okresu zatrudnienia wymaganego do nabywania lub zachowania uprawnień wynikających ze stosunku pracy, z wyjątkiem uprawnień przysługujących wyłącznie pracownikom u pracodawcy, u którego podjął pracę tj. z wyjątkiem nagrody jubileuszowej”. W uzasadnieniu podstaw kasacyjnych skarżący wywiódł w szczególności, że skoro po zwolnieniu ze służby wojskowej rozpoczął zatrudnienie z dniem 2 listopada 1979 r., to problem, który stanowi zasadniczą oś sporu w sprawie, z uwagi na obowiązującą powszechnie zasadę niedziałania prawa wstecz, powinien być rozstrzygnięty na podstawie ówczesnie obowiązujących przepisów. Skutki zdarzeń prawnych powstałych pod rządem dawnego prawa należy oceniać według przepisów dotychczasowych, wobec czego w rozpoznawanej sprawie mają zastosowanie regulacje zawarte w ustawie o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej oraz rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 września 1979 r. Na podstawie tych przepisów okres służby wojskowej powoda podlegał zaliczeniu do pracowniczego stażu zatrudnienia w dacie rozpoczęcia przez powoda pracy w Okręgowym Zarządzie Lasów Państwowych w K. Z kolei ten okres (wraz z okresem służby wojskowej) powinien być zaliczony do stażu wymaganego przy nabywaniu uprawnień do nagrody jubileuszowej z tytułu zatrudnienia w pozwanym Nadleśnictwie. W sytuacji, gdy okres służby wojskowej jest okresem zaliczalnym do stażu w Okręgowym Zarządzie Lasów Państwowych i ma charakter „ciągniony”, to na tej podstawie należy przyjąć, że zaliczenie powodowi okresu pełnionej służby wojskowej do pracowniczego stażu zatrudnienia nastąpiło *ex lege* już w listopadzie 1979 r. Wobec tego roszczenie o zapłatę spornej nagrody objęte pozwem jest w pełni uzasadnione. Powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i

przekazanie Sądowi Okręgowemu sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy przez zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kwoty 13.965 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 lipca 2014 r. do dnia zapłaty tytułem nagrody jubileuszowej za 35 lat pracy, a także o zasądzenie kosztów procesu.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie, a także o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy wziął pod uwagę, co następuje:

Skarga kasacyjna ma usprawiedliwione podstawy (w zakresie naruszenia prawa materialnego) i dlatego podlega uwzględnieniu. Skarżący trafnie uważa, że sporny okres odbywania przez niego zasadniczej służby wojskowej od 26 października 1977 r. do 16 października 1979 r., powinien być kwalifikowany - do celów związanych z ustaleniem uprawnień do nagrody jubileuszowej z tytułu 35 lat zatrudnienia - w oparciu o poprzednio obowiązujące przepisy dotyczące sposobu zaliczania okresu służby wojskowej do pracowniczego stażu zatrudnienia.

W tym względzie miarodajne są wywody przedstawione w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2012 r., II PK 138/12 (LEX nr 1619629), który został przywołany zarówno w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sądu Okręgowego, jak i w skardze kasacyjnej. W orzeczeniu tym (w którym kwestią problematyczną również było zaliczenie okresu służby wojskowej pełnionej w latach 1977-1979 przy ustalaniu uprawnień do nagrody jubileuszowej) wywiedziono, że zasada, w myśl której okres służby wojskowej wlicza się do okresu zatrudnienia jest podyktowana doniosłością obowiązków społecznych, które spełnia żołnierz. Celem regulacji normatywnych o zaliczalności do stażu zatrudnienia okresów faktycznego niepozostawania w stosunku pracy - z uwagi na wyższe racje społeczne - jest zatem zrównanie tych okresów w zakresie liczenia stażu z okresami zatrudnienia. Z tego należy zaś wnosić, że od chwili zaliczenia danego okresu do stażu pracy stanowi on z nim jedność i dzieli w przyszłości jego los. Wobec tego wyłączenie okresu służby wojskowej ze stażu pracy wymaganego do

nabycia uprawnień pracowniczych przysługujących wyłącznie pracownikom świadczącym pracę u pracodawcy, u którego były żołnierz rozpoczął pracę może dotyczyć tylko takiego pracodawcy, u którego osoba zwolniona z wojska podjęła zatrudnienie po upływie 30 dni od zakończenia służby (wyłączenie nie obejmuje więc kolejnych zatrudnień). Ponadto, wyłączenie odnosi się tylko do zaliczenia okresu służby wojskowej do stażu wymaganego do nabycia uprawnień przysługujących wyłącznie pracownikom zatrudnionym u pracodawcy, u którego były żołnierz podjął pracę (w tym wypadku chodzi więc nie tyle o wszelkie uprawnienia wynikające z zakładowych norm prawa pracy, lecz o uprawnienia, które są uzależnione wyłącznie od stażu zakładowego). Jeżeli zatem postanowienia regulaminu wynagradzania (albo inne wewnątrzzakładowe przepisy płacowe) przy ustalaniu uprawnień do nagrody jubileuszowej nakazują uwzględniać poprzednie okresy zatrudnienia u innych pracodawców, to okres służby wojskowej podlega zaliczeniu do okresu zatrudnienia pracownika na zasadach wynikających z przepisów ustawowych o powszechnym obowiązku obrony. W sytuacji, gdy pracownik został zatrudniony po odbyciu służby wojskowej (w listopadzie 1979 r.), to kwestia dopuszczalności zaliczenia okresu tej służby do pracowniczego stażu zatrudnienia powinna być rozstrzygnięta na podstawie przepisów ówczesnie obowiązujących. We wrześniu 1979 r. weszły w życie regulacje przyjęte w ustawie z dnia 28 czerwca 1979 r. o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony PRL (Dz.U. Nr 15, poz. 97) oraz rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 września 1979 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i osób spełniających zastępczo obowiązek służby wojskowej oraz członków ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 1981 r. Nr 3, poz. 17 ze zm.), które wprowadziły istotne zmiany w przedmiocie zaliczania okresu służby wojskowej i okresu pracy poprzedzającego odbywanie tej służby przy ustalaniu wszelkich uprawnień pracowniczych. Przedmiotowe unormowania - generalnie - wprowadzały wyraźnie korzystniejsze dla pracowników (byłych żołnierzy) zasady kwalifikowania okresów służby wojskowej do celów związanych z zatrudnieniem. Zgodnie z nowym (zmodyfikowanym wówczas) brzmieniem art. 120 ustawy o powszechnym obowiązku obrony PRL (jednolity tekst: Dz.U. z 1979 r. Nr 18, poz. 111), okres pełnienia niezawodowej służby wojskowej należało traktować tak samo, jak

wykonywanie pracy w ramach stosunku pracy. Jeśli więc pracownikowi już raz (w listopadzie 1979 r.) wliczono okres służby wojskowej do pracowniczego stażu zatrudnienia, to okres tej służby stał się „ciągniony” i dlatego późniejsze zmiany legislacyjne w przepisach o zaliczaniu służby wojskowej do pracowniczego stażu pracy, nie mogły mieć wpływu na ustalenie uprawnień z zakresu prawa pracy.

Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą skargę w pełni aprobuje argumentację wyrażoną w tym orzeczeniu, przy czym zwraca uwagę, że problem zaliczalności okresu pełnienia służby wojskowej, z uwzględnieniem przepisów obowiązujących w okresie tej służby, a nie regulacji obowiązujących aktualnie, w orzecznictwie jest ujmowany w podobny sposób, jeśli chodzi o ustalanie uprawnień emerytalno-rentowych (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013 r., II UZP 6/13, OSNP 2014 nr 3, poz. 42; OSP 2014 nr 12, poz. 110, z glosą K. Antonowa; uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2015 r., III UZP 4/15, OSNP 2015 nr 12, poz. 164, a także wyroki z dnia 22 października 2009 r., I UK 136/09, OSP 2011 nr 1, poz. 6, z glosą I. Sierockiej oraz I UK 126/09, OSNP 2011 nr 7-8, poz. 112).

W ramach uogólnienia problematyki kwalifikowania okresów pełnienia zasadniczej służby wojskowej jako okresów równorzędnych z okresami rzeczywistego wykonywania zatrudnienia w ramach stosunku pracy do celów związanych z ustalaniem uprawnień pracowniczych można zatem sformułować tezę, że generalną zasadą jest wliczenie okresu zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia (art. 301 k.p.). Okres takiej służby jest zatem okresem zaliczanym do pracowniczego stażu zatrudnienia i od chwili tego zaliczenia stanowi z nim jedność oraz dzieli w przyszłości jego los. Problem wliczenia okresu zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia powinien być rozstrzygnięty na podstawie przepisów obowiązujących w dacie podjęcia zatrudnienia po zakończeniu służby wojskowej. Okres służby wojskowej jest bowiem okresem zaliczanym do stażu w tym momencie i z nim „ciągniony”. Aktualnie obowiązujące (odmienne) przepisy w tym względzie nie mają znaczenia, jeśli zaliczenie okresu służby wojskowej nastąpiło z mocy prawa w dacie podjęcia zatrudnienia po zakończeniu służby wojskowej (jeśli zostały spełnione ku temu odpowiednie przesłanki). Wyłączenie z art. 120 ust. 2 ustawy o powszechnym obowiązku obrony

Rzeczypospolitej Polskiej (aktualnie jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 827 ze zm.) dotyczy zaś tylko pracodawcy, u którego osoba zwolniona ze służby wojskowej podjęła zatrudnienie po 30 dniach od zakończenia służby; nie odnosi się natomiast do podejmowania kolejnych prac. Przedmiotowe wyłączenie obejmuje tylko zaliczenie okresu służby wojskowej do stażu wymaganego do nabycia uprawnień przysługujących wyłącznie pracownikom pracodawcy, u którego podjęto pracę, przez co należy rozumieć uprawnienia, które są uzależnione wyłącznie od stażu zakładowego. Okres służby wojskowej podlega zaliczeniu do okresu zatrudnienia pracownika na zasadzie art. 120 ust. 2 ustawy o powszechnym obowiązku obrony RP, jeżeli w zakładowych regulacjach płacowych staż pracy zaliczany do nabycia uprawnienia do nagrody jubileuszowej uwzględnia poprzednie okresy zatrudnienia u innych pracodawców.

Stosując powyższe reguły w odniesieniu do sytuacji faktycznej i prawnej, w jakiej znalazł się powód, należało więc uznać, że skarżący zasadnie domagał się od pozwanego pracodawcy wypłaty nagrody jubileuszowej przysługującej po 35 latach pracy, skoro niespełna dwuletni okres odbywania przez niego zasadniczej służby wojskowej w latach 1977-1979 (który uprzednio już został powodowi zaliczony do celów związanych z nabyciem przez niego uprawnień pracowniczych) z racji jego „ciągnionego” charakteru, aktualnie nie mógł być kwalifikowany odmiennie niż poprzednio, wobec czego podlegał zaliczeniu przy ustalaniu uprawnień do spornego świadczenia.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy uwzględnił skargę kasacyjną i na podstawie art. 398¹⁶ zdanie pierwsze k.p.c. orzekł reformatoryjnie zgodnie z wnioskiem powoda. Ze względu na to, że wyrok Sądu Najwyższego ostatecznie kończy spór w sprawie, wystąpiła konieczność, aby Sąd Najwyższy - oprócz wyroku objętego skargą - uchylił także postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 30 lipca 2015 r. w przedmiocie kosztów procesu. O kosztach postępowania apelacyjnego i kasacyjnego Sąd Najwyższy rozstrzygnął w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c. i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.) w związku z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).

eb